

Scenrecensioner

Scenrecension: Till slut får ”Svärdfisken” liv

Ulf Montan med en rejäl fisk. Foto: Sören Vilks

PUBLICERAD 2018-03-12

Teatern ”Svärdfisken” får liv efter en motig start. Med all yttre dramatik tar också skådespeleriet fart, tycker Ingegärd Waaranperä.

Ingegärd Waaranperä

[Skriv ut](#) [Rätta artikel](#) [Spara artikel](#)

TEATER

”Svärdfisken” av Damien Millar

Regi: Daniel Rylander. Med: Anna Wadström och Ulf Montan.
Översättning: Ninna Tersman. Scenografi och kostym: Anna Dolata. Dockmakare: Amanda Cederquist. Musik: Linus Wileryd.
Scen: Riksteatern. Speltid: 1 timme.

Det är nog inte bara jag som tycker att ”världens bästa barnteater” numera får allt mindre resurser. Två skådespelare, en liten modellbåt och några längder tunt blått tyg i våder från taket är vad Riksteaterns ”Svärdfisken” bjuder på. Och så svärdfisken, förstås, stor som en elvaåring och absolut illusorisk när den kommer igång.

Men innan dess ser det påvert ut. Damien Millars pjäs har ett psykologiskt budskap som går att förstå i efterhand, men i början inte känns så lockande. Gräl på teatern blir lätt lika monotona som i verkligheten. Och själva poängen i ”Svärdfisken” är att Robin och Farfar bråkar så mycket.

Efter hand förstår vi att det är en sorg de bär på och inte klarar att prata om som gör dem så grälsjuka. För ett år sedan omkom Robins pappa som var fiskare, i en storm på havet. Deras saknad efter honom ligger bakom alla konflikterna.

Det som förlöser dem, och pjäsen, är en svärdfisk som fastnat i ett nät och håller på att dö. Den måste räddas! Robin och Farfar kånkar ner den i båten.

När Svärdfisken släpps fri formar ljussättning och projektioner ett fantasieggande undervattenslandskap.

De himmelsblå tyglängderna spänns kors och tvärs och blir hav, vågor och båt. Stormen yr, båtmotorn puttrar. Linus Wileryds lätt elektroniska musik skapar naturkrafter. Skådespelarna lyckas imponerande samstämt få det att verka som om hela scenen gungar. När Svärdfisken släpps fri formar ljussättning och projektioner ett fantasieggande undervattenslandskap.

Med all denna yttre dramatik tar också skådespeleriet fart. Anna Wadström har ett skönt direkt tilltal och naturlig pondus. Hennes Robin ska vara jämgammal med publiken i fjärde och femte klass, och hon känns inte obekvä. Ulf Montan har inte mycket till roll att bita i, men väl på havet är hans Farfar både rimligt uppjagad och samtidigt rolig när han låtsas lugn. Publiken, fjärde- och femteklassare från skolor i området, är knäpptyst och medskapande, så att ”Svärdfisken” får liv trots den motiga starten.

Läs fler aktuella scenrecensioner [här](#).

Missa inte våra nyhetsbrev från DN Kultur

Gå till nyhetsbrev

Till toppen

Ingegärd Waaranperä